De vorbă cu George Milton despre sport şi despre altele...

Nu este uşor să prinzi un star de cinema pentru a-i stoarce declaraţiuni sau a-i sgândări debutul şi cariera. Niciodată n'am simţit însă mai crud acest lucru, decât acum cu prilejul vizitei lui Georges Milton în România. A fost o adevărată goană, presărată cu momente dramatice, pentru ca până la urmă să putem sta de vorbă cu unul din cei mai populari actori ai Parisului.

Georges Milton este astăzi, din punct de vedere sportiv, nu numai un spectator, exceptând bineînţeles faptul că este, totuşi campionul curselor de automobile inter-artişti din Franţa. Milton a contat însă odinioară tot atât de mult în sport cum contează astăzi în lumea comicilor de mare anvergură. Dar nu numai atât. Milton ne-a mărturisit cu multă sinceritate şi satisfacţie că întreaga sa strălucită carieră artistică de astăzi şi-o datoreşte sportului. Milton este poate singurul care a făcut sport cu aceiaşi pasiune cu care face teatru sau cinema.

Georges Milton este un tip simpatic, jovial, forte şi îndatoritor. Am început prin a-l vedea în Gara de Nord unde deşi la o oră târzie când a sosit Simplonul, o lume extrem de numeroasă s'a înghesuit să-l admire pe «Bouboule». Iar «Bouboule» a zâmbit tuturor, a răspuns cum a putut, s'a pozat şi a fost recomandat ziariştilor. Este desigur măgulitor pentru noi să afirmăm că ne-a acordat imediat cea mai mare atenţie. Dela gară cu greu ne-am sustras publicului pentru a ajunge la Hotel Splendid unde locueşte tot timpul cât rămâne în Bucureşti.

Popularul comic parizian a răspuns imediat întrebărilor puse de ziarişti. Pentru un interview duminical însă, ceeace a spus Milton în zece minute nu a fost suficient. Am mai dorit să rămânem câtava vreme, dar oaspetele a fost de urgenţă chemat la cinematograful Vox.

Notaţi, Joi 15 Octombrie orele 11 jumătate seara...

Interviewul este amânat pentru a doua zi la orele 11 la Hotelul Splendid.

Un portar intransigent

— Pe cine căutaţi d-voastră?

— *Pe d. Milton.*

— D. Milton a plecat!...

— *Nu se poate, mi-a spus să vin la ora 11. Este unsprezece fără zece. Unde a plecat? Când*...

— De mult, încă dela 9...

Nu-mi vine să cred. Mă uit galeş la portar. Incerc să-l «conving» că d. Milton este totuşi sus. Parlamentarea aceasta durează aproape un sfert de oră. In acest timp un claxon strident, mă face să întorc capul şi-l văd pe Milton coborând din automobil. Desigur nu-mi vine să-mi cred ochilor. După oboseala de aseară nu-mi puteam închipui că va eşi atât de vreme în oraş. Milton s'a reîntors special pentru noi. Arborează un zâmbet de om fericit că a putut fi parolist în mijlocul acestor zăpăceli generale. Urcăm scările grăbiţi căci după vizita pe care a făcut la cenzura filmelor, trebue să urmeze alta la d. ministru al internelor.

In această atmosferă deloc pariziană, ci mai curând hollywoodiană introducerile nu-şi mai au locul. Popularul Georges Milton va înţelege şi începe...

Născut la Paris

«Sunt parisian din naştere. Din centrul Parisului. Ceeace desigur nu m'a împiedicat niciun moment să-mi petrec majoritatea copilăriei mele la periferie, unde sgomotul, pitorescul şi traiul mahalalei mă pasionau enorm. Am fost un copil zburdalnic şi poznaş. Insă de foarte puţine ori, am fost pedepsit. Aveam o figură specifică de-a mea după fiece poznă şi care-l oprea pe tatăl meu sau pe alţi împuterniciţi să mă bată. Acest noroc însă a făcut ca până după militărie să nu ştiu încotro s'o apuc.

Tatăl meu, un om onorabil şi serios dorea ca fiul său să devină doctor. Lăudabilă intenţie. Cu totul altele erau însă intenţiile mele.

Până la aceste preocupări hai să zicem, mai serioase, să revenim însă la copilăria mea pe care mi-am petrecut-o toată vremea pe... maidan.

— Pentru un actor...

— ...Desigur că reputaţiei mele actuale nu-i fac prea mare cinste aceste debuturi. Nu mă sfiesc totuşi să le desvălui. Am făcut acest lucru şi la Paris, ceiace cred că mi-a adus popularitatea mea actuală.

Frecventând maidanele era normal să mă pasionez după football, care pe vremea aceea începea să ia frumoase proporţii la Paris.

— Deci ai făcut sport serios?...

— Oho!

Şi Milton pentru a mă convinge din plin de valabilitatea afirmaţiilor sale, îşi scoate halatul pe care şi-l îmbrăcase între timp, şi-mi arătă spatele şi pieptul gol. Un spate şi un piept lat, de boxeur, un stomac supt şi o muşchiulatură într'adevăr admirabilă.

— Te-ai convins?... mă întrebă Milton observându-mi privirile admirative. Am făcut sport intens şi continui să fac regulat, în fiecare zi, exerciţii fizice. De altfel n'am fost niciodată bolnav şi am un suflu inepuizabil... Sunt printre puţinii actori din Paris cari pot bisa şi trisa după cele mai dificile şi obsitoare exerciţii şi dansuri scenice, fără să mă resimt.

— Să revenim deci...

— In ordinea footballului trebue deci să-ţi mărturisesc că pe la 12—13 ani am jucat la «L'Union Sportif de Malakov», am continuat apoi şi în alte cluburi până la militărie. Militar fiind, am concurat în campionatul militar de football.

— Ce post ai jucat?...

— Intotdeauna inter dreapta... Aveam viteză şi marea mea calitate era de a mă furişa cu o aplicaţie extraordinară printre fundaşi de unde trăgeam fulgerător. Eram dealtfel goal-getterul echipei. Am marcat în acel match memorabil 3 goaluri, am asigurat conducerea echipei mele şi totuşi... am pierdut. Portar era un oarecare Larquey, căruia chiar în ziua aceia i se făcuse o injecţie la regment şi din cauza lui am pierdut matchul.

Georges Milton ne-a povestit acest fragment cu o pasiune crescândă, cu un regret accentuat în voce, dar care exprima poate şi melancolia pe care o încerca la amintirea acelei epoci din viaţă.

— De atunci n'ai mai jucat football?

— Este adevărat că n'am mai jucat. Motivele sunt însă două. Primul: am fost rănit la o învălmăşeală şi am fost scos depe teren, cel de-al doilea şi principalul este că soţia căpitanului medic juca pe scena unui teatru de operete. Urmând tratamentul piciorului la medic, într'una din zile i-am povestit că aşi dori să mă fac actor. S'a aşezat imediat la pian şi m'a acompaniat. Aveam pe vremea aceia o voce cu mult mai puternică decât azi. Rezultatul: la sfârşitul serviciului militar, cu concursul doamnei căpitan devenită între timp maior, am căpătat un angajament la un music-hall de mâna doua, ceiace la Paris înseamnă foarte mult. Eram fericit... spre dezolarea tatălui meu...

— Vă apropiaţi de teatru şi n'am terminat încă sportul... La atât s'a rezumat toată activitatea sportivă?.

— Nu, desigur că nu. Am făcut box, foarte mult, Am făcut scrimă şi mai mânuesc şi astăzi foarte bine spada. Acum fac numai automobilism. Conduc totdeauna singur şi sunt campionul artiştilor automobilişti francezi. Contact deci efectiv cu sportul nu mai am. Mi-am păstrat toate relaţiunile. Urmăresc, în limita timpului, toate matchurile importante şi mă văd destul de des cu Marcel Thill, cu Carpentier şi cu alte personalităţi sportive ale Franţei, cu care sunt în intime relaţiuni de prietenie.

— Care-i situaţiunea lui Thil sau Carpentier actualmente?

— Carpentier, bunăoară, şi-a deschis de câtava vreme un bar elegant în Champs Ellyse, pe care-l ţine deschis numai iarna iar altul la Cannes, special pentru vară. Şi crede-mă face afaceri foarte bune... Dar să nu uit o performanţă automobilistă. Am făcut într'o singură zi distanţa dintre Bruxelles şi Endibe (localitate pe Coasta de Azur), ceiace înseamnă 1350 km. Nu-i de loc rău!...

Georges Milton vorbeşte despre sport cu multă plăcere. Dealtfel Milton ne-a declarat în repetate rânduri că simte o mare bucurie şi satisfacţie să vorbească într'un interview, de sport. De aceia ne-a şi acordat de altfel o oră în plus.

—Care football european vă place mai mult?

— Desigur cel englez. Şi este normal. Footballul, prin esenţă este un joc de asociaţie, un joc în care passe-urile trebue să se succeadă cu o repeziciune şi o precizie uimitoare. Ei bine, n'am întâlnit nici în Franţa nici în celelalte ţări un football atât de legat, iute şi perfect ca footballul practicat în Anglia. Despre acesta păstrez cea mai bună impresie.

— Dar despre sportul din România ai auzit ceva?

Popularul artist francez a fost un footballist emerit. Boxeur. Scrimeur. Automobilist. Despre ecoul matchului Ungaria-România. Footballul englez e cel mai bun din lume

Milton este entuziasmat de Bucureşti şi de publicul românesc, care i-a făcut o primire extrem de cordială; va reveni totdeauna cu plăcere în România, ne-a declarat marele artist

— Vi se va părea poate curios, sunt în curent însă cu o serie de evenimente petrecute în România. Aşa, bunăoară, cel recent al matchului pe care l-aţi sustinut cu Ungaria şi care s'a bucurat de recenzii foarte măgulitoare pentru dv., în presa franceză. Deasemeni, zilele trecute înainte de a pleca din Paris, am vizitat localul lui Carpentier. La un moment dat amicul meu îmi recomandă un grup dela o masă care-mi explică că este format numai din boxeuri din România. Dintre ei şi unul mărunţel al cărui nume, vă rog să mă scuzaţi nu l-am reţinut. (După descriere n'ar fi exclus ca micul campion să fie chiar Toma Aurel).

Aplauzele

—Vă impresionează aplauzele sau huiduelile publicului?...

— Ţrrr... Ţrrr...

In camera alăturată zbânăie telefonul. Secretarul d-lui Milton, îi anunţă că este aşteptat la Ministerul de interne. Pentru noi ştirea vine ca o măciucă în cap. Când ne credeam mai liniştiţi, când speram că vom termina mai bine, atunci o nouă întrerupere. Georges Milton este încurcat. Interese superioare îl cheamă spre minister. Din nou scuze.

— Când vom putea termina?...

— Nici eu nu ştiu. După amiază sunt toată vremea prins. Deasemenea fac o mică repetiţie cu... mine.. şi cu reflectoarele. Dacă vrei după spectacol... la 11. Te rog... nu te supăra...

Interlocutorul nostru face uz de întreaga politeţă franceză. Este imposibil să te superi pe Milton.

Seara, la orele 11, în cabina cinematografului Vox. Intre timp a avut loc reprezentaţia filmului «Jerome Perau» şi prima sa apariţie pe scena teatrului Vox. O apariţie delicioasă, fermecătoare, plină de nerv, antren şi bună dispoziţie. Georges Milton spune cupletul şi disează cu artă de mare maestru.

Pe ecran, un Georges Milton care-şi disează primul său mare succes din «Regele Şmecherilor». Din sală, ţâsneşte la un moment dat un omuleţ care încearcă să concureze vocea celui depe ecran. Omuleţul este Georges Milton cu care am stat de vorbă. Urmează un skatch amuzant teribil de spiritual şi vesel. Apoi Milton trece pe scenă unde lansează ultimile şlagăre muzicale parisiene. Milton este cuceritor. Aplauzele entuziaste şi sincere ale unui public ales l-au înconjurat îndelung pe Milton până spre cabină.

Georges Milton mă zăreşte aşezat în confortabila cabină pe care o ocupă deobiceiu d. C. Tănase, când joacă la «Vox».

— Ei, ce zici?

— Minunat!

— Dar publicul, el ce-a spus?

Milton mă întreabă acest lucru cu o voce de debutant.

Imi reamintesc de întrebarea pe care începusem s'o formulez încă de dimineaţă, la hotel. Dacă Milton este impresionat de ovaţiile sau huiduelile publicului?.. Aceasta se poate observa din însăşi mulţumirea şi satisfacţia pe care o încearcă după aplauzele dela Vox. Ii repet totuşi întrebarea.

— Desigur că da. Din acest punct de vedere cred că nu sufăr comparaţie nici cu cel din urmă debutant. N'am deloc trac pe scenă. Am totuşi dorinţa de a fi pe placul spectatorilor, de a-i amuza, în general de a avea succes. Fapt care nu m'a deranjat deloc în cariera mea sportivă. Atunci puţin îmi păsa de ceiace spune publicul. Eram un atlet complet, nervos, energic şi plin de vigoare care jucam football pentru mine şi pentru jocul însăşi, neinteresându-mă aprecierile celor cari asistau la match. Să fiu dealtfel sincer, nu prea îmi amintesc să se fi înghesuit lumea atât de teribil pe vremea aceia, la football.

— **Cum ai debutat în cariera artistică?...**

— După cum vă spuneam, cu a-

jutorul soţiei maiorului meu, doctor. Am cântat deci vreme îngelungată într'un music-hall. După cum ştiţi şi d-voastră, marii actori parisieni după reprezentaţiile respective, vin să se amuze puţin în music-hallurile unde viaţa începe abia dela 1 în sus. Intr'o seară am fost auzit de directorul teatrului de operete «Fantasio» şi angajat definitiv. Debutul mi l-am făcut în «Un bon garçon», am apărut apoi în «Contele de Obligado», «Calul bălan», «Ea este a noastră».

Dela teatru la cinema... un pas

Am cunoscut vremuri frumoase în teatru. Cu acest prilej să amintesc că am cunoscut cronici foarte elogioase, tocmai pentrucă numele meu era cunoscut din sport.

Dela teatru, la cinema nu este decât un singur pas, lesne de trecut pentru cei cari se bizuesc pe public. Intr'o bună zi pe când eram într'un local, după spectacol, m'am întâlnit cu directorul stadiourilor Pathé Natan. Am fost invitat pentru a doua zi la biurou unde mi s'a propus un angajament. Este poate unul din cele mai emoţionante momente din viaţa mea. Am acceptat condiţiunile cari mi s'au pus, şi am început turnarea primului meu film. A fost un supliciu. Reflectoarele mult prea puternice mă orbeau, machiajul special mi se scurgea pe faţă şi multe scene au trebuit să fie realizate din nou. Subiectul filmului, după câte cred că vă reamintiţi, se petrece deasemeni pe o arenă de sport. Câţi din admiratorii mei din publicul sportiv au văzut acest film este imposibil să vă număr. Succesul a fost însă net.

— **Am auzit despre Jerome Peraut că...**

— ...Este realizat chiar de mine. Intr'adevăr, după ani de muncă intensă şi serioasă am reuşit să produc personal primul meu film, Jerome Peraut, realizat în întregime cu capitalul meu. La Paris filmul a cunoscut un succes franc.

In turneu...

— **Veniţi direct dela Paris?...**

— Acum da. Am făcut însă o cursă teribilă. Eram la Casablanca în Africa de Nord. Am plecat din Casablanca la ora 6 dimineaţa cu avionul şi am sosit la Paris, seara la 7. La 10 am luat simplonul pentru Bucureşti şi a doua zi seara am fost aici. Recorduri pe cari numai un sportiv convins şi le poate permite...

— **De aci unde plecaţi?..**

— Din România, plec în Turcia, apoi în Egipt.

— **Şi apoi..**

— ..Mă reîntorc la Paris, unde, începând dela 15 Decembrie, voiu cânta la A. B. C. unul din cele mai mari music-halluri. Este dealtfel condus de un român stabilit în Franţa, Goldyn.

— **Apoi?...**

— Este aproape cert că la 15 Ianuarie voiu începe turnarea unui nou film, al cărui titlu încă nu-l cunosc. Va fi însă o comedie muzicală.

Publicul românesc... cel mai bun public

— **Veţi fi obligat să-mi răspundeţi drăguţ, totuşi ce părere aveţi despre publicul bucureştean?**

— Este cel mai primitor public pe care l-am întâlnti în carieră. Căci vă închipuiţi că este explicabil să am succes la Paris, eu francez între francezi. Dar să vii într'o ţară străină, căci oricari ar fi relaţiunile politice dintre cele două ţări ale noastre, spectatorii îmi sunt străini şi să atragi atâta lume care să mă primească cu căldura cu care am fost înconjurat, este desigur de natură să mă emoţioneze. Sunt fericit şi vă exprim această mulţumire.

— **Aţi mai fost în România?...**

— Da. Insă acum foarte multă vreme. Cred că era pe vremea războiului. Am căutat pe atunci într'o sală de teatru depe calea Victoriei, al cărei nume nu mi-l mai amintesc.

— **Cum găsiţi azi Bucureştii?**

— Complet schimbat. Nici nu-l mai recunosc. Este un oraş modern care are multe afinităţi cu Parisul. Am vizitat şoseaua, B-dul Brătianu şi alte cartiere cari m'au cucerit.

— **Aţi jucat teatru şi atunci?**

— Da, am dat o serie de reprezentaţii...

— **Jucând amândouă şi teatru şi cinema pe care-l preferaţi mai mult?**

— Sincer spunând, pe amândouă. Filmul îţi oferă unele posibilităţi teatrul altele.

Primul om care s'a văzut dormind...

— **Pozne din stadiouri?...**

— Oh! Câte vrei. Iată bunăoară una care mi s'a întâmplat recent, pe când turnau Jerome Peraut. Eram teribil de obosit după două zile de lucru apoape în continuu. Istoviţi cu toţii, ordon o pauză de două ore. M'am furişat într'un ungher, m'am aşezat cum am putut mai bine şi am început să dorm vârtos. In această vreme, colegul meu Samson Fainsilber, şi el tot român, supărat că i-am «frecat» atâta şi-a pus în gând să-mi joace o farsă. Pe când dormeam, convingând pe operator mă fotografiază şi-mi înregistrează pe peliculă şi sforăelile. A doua zi când proectam filmul pentru a face tăeturile necesare, mă pomenesc şi cu această scenă. Mă frec la ochi, căci pentru moment nu m'am dumirit, apoi mi-am dat seama că mi s'a jucat o farsă. Iţi închipui cât s'a râs! Dar după această aventură sunt primul om care s'a văzut.. dormind şi mi-am auzit propriile-mi sforăeli...

— **Scrisori primiţi dela admiratori?...**

— Foarte multe şi trebue să ştii că şi din România, şi răspund la toate.

— **Pe cari dintre actorii francezi îi preferaţi?**

— Pe Charles Boyer.

— **Dintre cei americani?**

— Pe Joan Crawford.

— **Bărbat?...**

— Fredric March şi Charles Laughton.

— **Aveţi vreun ideal în viaţă? Vreţi să fiţi bogat?**

— Cel mai mare ideal al meu este acela de a avea succes continuu şi de a fi înconjurat de simpatia publicului spectator.

*

Georges Milton, nu se poate plânge. A dovedit-o recent până şi ultima sa apariţie pe scena Voxului.

O strângere de mână, o invitaţie pentru ziua următoare la un «aperitiv» — căci lui Milton îi plac teribil aperitivele — şi cea de-a treia etapă, pentru a întrebuinţa un termen sportiv, al interview-ului cu răsfăţata vedetă parisiană Georges Milton, a luat sfârşit...

Ora 1 noaptea...

La ieşirea din teatru lumea încă se mai îmbulzea să-l vadă pe Milton.

GEORGE VAL

EDUCAŢIE FIZIC.

Secretul succesului înregistrat de „Sala Oscar Wexu"

Sănătate, supleţe şi forţă!

Trei lucruri, pe cari, oricând, şi le doreşte oricare individ.

Sunt puţini însă aceia cari le întrunesc pe toate. Lucrul nu este totuşi imposibil.

Oscar Wexu o dovedeşte zilnic numeroşilor săi elevi, cari urmând cu regularitate cursul său de educaţie fizică, au reuşit în foarte scurt timp să acumuleze toate aceste trei calităţi.

Dar *Oscar Wexu* nu se mulţumeşte cu atât. Aplicând tuturor acestor calităţi şi utilul prin predarea lecţiunilor de *box* şi *jiu-jitsu*, reuşeşte să dăruiască elevilor săi, odată cu necesara *sănătate*, eleganta *supleţe* şi râvnita *forţă* şi cele mai maestre arme de apărare: *„boxul"* şi *„jiu-jitsul"*.

Pentru copiii până la 16 ani s'a înfiinţat o secţiune specială cu un program minuţios întocmit: gimnastică medicală de fortificare, corectivă, jocuri, lecţiuni de box şi jiu-jitsu, etc.

Doamnele şi domnişoarele fac gimnastică în secţiuni separate.

In felul acesta succesul înregistrat de „sala de educaţie fizică Oscar Wexu" — siuată în plin centrul Capitalei, calea Victoriei 5 (Hertz) amenajată elegant, inzestrată cu cele mai moderne aparate pentru slăbit şi fortificat, deschisă zilnic între orele 9-13 şi 15-22 — nu poate surprinde pe nimeni.

C.—14—11

Spectacole

TEATRE

REGINA MARIA: Fiu-meu domnul ministru.

TEATRUL COMOEDIA: Prima zi de primăvară.

CINEMATOGRAFE

CAPITOL şi ROXY: «Romanul unei minore.»

PALACE BOULEVARD: «Poteca Pinului Singuratec».

CORSO: «Pionerii Vestului».

SAVOY: «Poteca Pinului Singuratec».

SELECT: «Fantome de vânzare».

ARO: «Maria Krasnova».

TRIANON: «Confetti».

VOX: «Casa strigoilor».

REGAL: Mesagiul către Garcia.

FEMINA: «Micul Lord».

A. R. P. 9.: Misiunea secretă.

FRANKLIN: Mâţa'n sac şi Echipajul.

DORY: Sclavii Banului, Amorul Moartea Diavolului şi Complectare colorată.

AMERICAN: Stan şi Bran Tigani şi Codul secret.

BIZANTIN: Vălul pictat şi Stan şi Bran la congres.

VOLTA: Soţie contra secretară şi Vampirul din Praga.

FORUM: Clubul femeilor şi Insula plutitoare.

IZBANDA: Soţie contra secretară şi Cabina B. 50.

RAHOVA: Stan şi Bran Ţigani şi Mandatul de arestare.

MODEL: «Haiducul din Pampas» şi Refugiul.

DIANA: Bucle de aur şi pe mările Chinei.